

Дівчина з Попасного

Ледь живий повертався Юрко хмурим осіннім ранком 1941 року після допиту в фашистській комендатурі... Галя Верболоз і Андрій Коновалов відвідали хворого. Старенька мати плакала: «Все просить пити... Йому б рибки, зварила б хоч юшку.»

Друзі радилися, як допомогти товаришу.

– Нема вудки...

– Я бачила, як дідусь до війни ловив рибу корзиною. Давай спробуємо.

Вони взяли корзину і пішли. Йшли недовго – за сім кілометрів до річки.

З самого початку їм повезло – корзина накрила велику щуку. Але не встигли вони її витягти, як почулося: «Стояль! Що робіль?» І офіцер з автоматом вже підходив до них.

– Ми нічого. Ми рибу ловимо.

Німець голосно сміявся:

– Дурний рус Іван. Рибу ловлять вудкою.

Щука вирвалася і зникла. Галя майже не плакала. А німець лаявся: «Глупі народ. Варвари».

Скільки потім не намагалися Галя з Андрієм зловити рибу, – нічого не виходило.

– Може, знайду десь пташині яйця, – заспокоював Галю Андрій.

– Це восени?

Та він поліз на дерево, що стояло над рікою. Там було пташине гніздечко. Андрій глянув униз і зойкнув – у комишах, немов палки, юрбилися щуки. Через кілька хвилин в корзині билися щуки, а Галя навіть заспівала. Як їй хотілося, щоб товариш одужав!

Та коли вони прийшли, друг вже був померлим. Мовчки стояли похмурі сусіди, а старенька голосно кричала: «Катюга – комендант вбив мого синочка!»

Згадувала Галя, як приїхав Юрко в Попасне до дядька з Тамбова, як шуткували вони з нього, коли він говорив: «Я вже майже українець. Я знаю багато українських слів».

– Які?

І він розважав дівчат:

– Чи ти маленький, чи ти дурненький, чи ти сказився, геть звідціля!

В лютому 1943 року в районі Попасного велись бої військ Південно-Західного фронту з фашистською танковою дивізією «Мертва голова». Радянські розвідники проникли в Попасне п'ятнадцятого лютого о другій годині ночі. Галя Верболоз вказала солдатам, де

розміщена фашистська комендатура. Почався запеклий бій. Галя принесла бензин, облила ним приміщення комендатури і підпалила. Фашисти згоріли в огні.

У Попасне прибули карателі. Наступного дня Галю заарештували. Вона трималася мужньо: «Вашого катюгу-коменданта спалила я. Така доля чекає на всіх вас!»

Другого квітня 1943 року біля спаленою комендатури фашисти спорудили шибеницю, зігнали всіх жителів Попасного...

В останню хвилину Галя звернулася до земляків: «Люди, товариші мої, не журіться, наші скоро прийдуть!»

Закатували фашисти і Андрія Коновалова. А вже дев'ятнадцятого вересня 1943 року село визволили радянські війська...

Пам'ятають жителі Попасного всіх загиблих, Галю Верболоз, – мужню дівчину і хорошого товариша.